Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Troen og Trosbekendelsen.

Troen er en Fortrøstning til det, som haabes, en Overbevisning om Ting, som ikke ses. Hebr. 11, 1.

Nu gaar vi over til Betragtning af Katekismens andet Hovedstykke „Troen"; vi vil begynde med et Ord om Troen og Trosbekendelsen.

Til Grund for Betragtning af første Hovedstykke lægger Luther i sin Katekismus et Bibelord; til Betragtning af andet Hovedstykke derimod Kirkens ældgamle Symbol, den apostolske Trosbekendelse. Det gør dog ingen væsentlig Forskel, da ethvert Led i Bekendelsen er vel grundet i Bibelen.

Vi har lagt Eftertryk paa, at Loven er god, men ikke som Frelsesmiddel, fordi intet Menneske er i Stand til at efterkomme dens Fordringer. Som Frelsesmiddel er det Troen alene, der duer. Og dog stemmer Loven og Troen nøje overens, idet en Synder ved Troen kan faa det, som Loven kræver, da Jesus har erhvervet det for os.

„Uden Tro er det umuligt at behage Gud", siger Hebrærbrevets Forfatter (11, 6). Det, som altsaa ikke kan opnaas uden Tro, det siger Jesus er opnaaet ved Tro, idet han siger til flere, der søgte Hjælp hos ham: „Din Tro har frelst dig," (se Lk. 7, 50; 8, 48; 17, 19; 18, 42). I Samklang dermed skriver Paulus: „Af Naade ere I frelste ved Tro" (Ef. 2, 8).

Skriften fremhæver saaledes klart og tydeligt og mangfoldigt, at Tro er Frelsesmiddel. Men hvad forstaas saa ved frelsende Tro? Thi Skriften taler jo ogsaa om Tro, der ikke frelser. Apostelen Jakob skriver: „Du tror, at Gud er een, deri gør du ret; ogsaa de onde Aander tro det og skælve" (2, 19). Og forud (2, 17) skriver han: „Ligesaa er ogsaa Troen, dersom den ikke har Gerninger, død i sig selv. Altsaa maa vi have Klarhed over, hvad frelsende Tro er for ikke at bedrage os selv.

Vi har hørt Forskellen mellem død og levende Tro betegnet saaledes, at den første Slags Tro er „at tro at", den anden „at tro paa", men denne Definition duer aldeles ikke, hvad vi skal paavise. Guds Ord gør ingen Forskel mellem at tro at og at tro paa.

Læg Mærke til følgende: „Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed" (Jak. 2, 23; Rom. 4, 3; Gal. 3, 6). Her siges ikke, at Abraham troede paa Gud, men at han troede Gud, altsaa holdt for urokkelig sandt, hvad Gud sagde, og stolede paa det.

Gud lovede Abraham noget, der stred imod al menneskelig Erfaring, nemlig at hans Hustru skulde føde ham en Søn, da de begge var gamle, og at hans Sæd skulde vorde mangfoldig som Stjernerne paa Himlen; Abraham holdt alligevel for sandt, hvad Gud sagde; og selv da Herren befalede ham at ofre sin Søn Isak, tvivlede han ikke om, at Gud jo alligevel vilde og kunde indfri sit Løfte. Det var Tro, ægte, levende, frelsende Tro.

Læg saa videre Mærke til — hvad vi ellers senere kommer til — hvorledes Luther udtrykker sig i Udlæggelsen af Artiklerne: „Jeg tror, at Gud har skabt mig;" „jeg tror, at . . . . Jesus Kristus er min Herre, som har genløst mig"; „jeg tror, at . . . . det er den Helligaand, som har kaldet mig ved Evangeliet" o. s. v.

Luther bruger helt igennem „at tro at", at holde for sandt, hvad Gud har gjort, sagt, lovet og fremdeles gør.

Og saa endnu et Par Ord af vor Herre Jesus selv: „Kommer hid til mig alle, som lide Møje og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile" (Mt. 11, 28). Tro dette Jesu Ord, hold for sandt og stol paa det og kom, saa er du frelst. „Den, som kommer til mig, vil jeg ingenlunde kaste ud" (Joh. 6, 37). Stol paa dette Ord og kom, saa kan du være sikker paa, at du ikke bliver kastet ud.

Det maa være nok til Bevis for, at Guds Ord ingen Forskel gør mellem „at tro at", at tro Gud, holde hans Ord for sandt og saa „at tro paa" Gud. Sagen er den, at Gud møder os netop gennem Ord, og at tro hans Ord og at tro paa ham, det kan aldrig skilles ad.

Vi lægger saa Mærke til den Definition af Tro, som ovenfor anførte Ord af Hebrærbrevet giver. „Troen er en Fortrøstning til det, som haabes, en Overbevisning om Ting, som ikke ses" — altsaa i begge Tilfælde det usynlige. Der er ingen Brug for Tro i Forhold til det, vi allerede er i Besiddelse af, heller ikke i Forhold til det, vi ser.

Det første Udtryk peger skikkert paa den tilkommende endelige Frelse og Herlighed, som Guds Børn ejer i Haabet. Paulus siger: „Thi i Haabet bleve vi frelste" (Rom. 8, 24). „Men dersom vi haabe det, som vi ikke se, da forvente vi det med Udholdenhed" (V. 25).

Det andet Udtryk peger derimod paa de nærværende, men usynlige Ting. Ingen kan se, at han ejer de nærværende gode Ting som Syndernes Forladelse, Børneret og Arveret hos Gud o. s. v. Men her er det, Troen træder til og giver Fortrøstning i Forhold til de tilkommende Goder, som Gud har lovet sine Børn, og Overbevisning i Forhold til de nærværende usynlige Goder, som Gudsbarnet ejer.

Læg i saa Henseende særlig Mærke til følgende to Udtryk af Hebrærbrevets Forfatter: „Ved Tro fatte vi, at Verden er bleven skabt ved Guds Ord, saa det ikke er af synlige Ting at det, som ses, er blevet til" (11, 3) og „thi den, som kommer frem for Gud, bør tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham" (11, 6). Læs for øvrigt hele det ellevte Kapitel.

Saa sluttelig et Par Ord om Trosbekendelsen. Den viser os egentlig den sande Tros hvad og hvor meget.

En fire a fem Aartier tilbage førtes der i vort Fædrelands Kirke megen Strid angaaende hvad man skulde anse Trosbekendelsen for. Det var N. F. S. Grundtvigs saakaldte „kirkelige Anskuelse", som gav Anledning dertil.

Han mente at have gjort den „mageløse Opdagelse", at Bekendelsen var et Ord af Jesu egen Mund, idet han ræsonerede, at da der maatte tros det samme og lige meget til alle Tider, saa var det nødvendigt, at Jesus maatte meddele sine Apostle det ordret, og følgelig var det ogsaa virkeligt.

Alle de mange lærde og grundige Undersøgelser, der blev foretaget desangaaende, førte til, at Paastanden ingen Støtte fandt hverken i Bibelen eller i Historien, og det bevistes, at enkelte Led, særlig Leddet i den anden Artikel „nedfaren til Helvede" var en senere Tilføjelse.

Men paa den anden Side stadfæstede Undersøgelserne Bekendelsens Ælde og Ægthed, saa den med Rette bærer Navnet „Den apostolske Trosbekendelse". Den er skikkert i det væsentlige et Udtryk for den Tro, Apostlenes Forkyndelse har fremkaldt i deres Hjerter, som tog imod denne Forkyndelse.

Og naar vi siger, at den viser os den sande Tros hvad og hvor meget, saa siger vi ikke dette i grundtvigsk Forstand, men i Forhold til, hvad de onde Aander tror, nemlig „at Gud er een". Den sande Tro forholder sig strengt til Gud og hans Ord. Den omfatter baade Faderens, Sønnens og Helligaandens Gerning til den faldne Verdens Frelse.

Vink for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

Dommernes Bog. Denne Bog omfatter Tidsrummet fra Josvas Død indtil Eli, ca. 300 Aar.

Medens vi i Josvas Bog har et dejligt Lysbillede af Pagtesfolkets aandelige Liv, Lydighed og Troskab mod Herren, saa møder der os derimod et meget mørkt Billede af Guds Folks Historie i Dommernes Tid.

Dette mørke Billede er udtrykt i to Udsagn, der danner et Omkvæd i Bogen, nemlig: „Og Israel blev ved at gøre, hvad der var ondt i Herrens Øjne", og „Der var ingen Konge i Israel."

Maalet, som Herren havde med sit Folk, var dette, at det skulle gaa frem fra Lys til Lys, fra Klarhed til Klarhed, fra Kraft til Kraft. Venner! det er Herrens Maal med os den Dag i Dag.

En god Begyndelse — ja det er godt, men det er ikke nok. Det gælder en kraftig Fortsættelse og en herlig Afslutning. Ad denne Vej vilde Herren føre sit Folk, men paa den Betingelse, at Folket vilde høre hans Røst og holde hans Pagt (Se 2. Mosebog, Kap. 19, 5—6). I dette skønne Forhold stod Israel til Herren i Josvas Tid. Dette er udtrykt i følgende Ord: „Og Folket tjente Herren saa længe Josva levede og saa længe de ældste levede, som levede længe efter Josva, hvilke havde set al Herrens store Gerning, som han havde gjort med Israel" (Dom. 2, 7).

Grundtrækket i det ovenfor nævnte mørke Billede udtrykker Dommernes Bog med disse faa men forfærdelige Ord: „da gjorte Israels Børn det onde for Herrens Øjne, og de tjente Baalerne" — medens Villaaret for dets fremtidige Lykke og Velsignelse i det forjættede Land var at tjene Herren med Troskab. Og dog kunde Israel ikke med dets Utroskab gøre Herrens Troskab til intet.

Grundtankerne i Dommernes Bog kan sammentrængt udtrykkes saaledes: Israels bestandige Affald fra Herren — Herrens Straffedomme derfor — Israel ydmyger sig under Herrens vældige Haand og Herrens Frelse ved Dommerne. Læs hele Bogen med disse Hovedtanker for Øje.

Dommernes Bog falder i tre Dele.

Første Del omfatter Kapitlerne 1—3, 6. Indhold: Aarsagerne til Straffedomme, der rammer Folket. Anden Del omspænder Kapitlerne 3, 7—17, 13. I dette store Afsnit eller Del gives der os en historisk Bevisførelse for den ovenfor fremsatte Grundtanke om — Affald, Straffedom, Bod og Frelse fra Herren ved Dommerne som Herrens Frelseredskaber.

Læs med stor Eftertanke Kapitlerne 6—8 om Gideon og Kapitlerne 14—16 om Samson. Det første Afsnit til Trøst, det sidste Afsnit til Advarsel.

Den tredie Del omfatter Kapitlerne 18—21. Hovedtanken kan bedst udtrykkes med Ordene: „I de samme Dage var der ingen Konge i Israel" (Kap. 18, 1). Ordene siger os med Styrke, at paa dette Tidspunkt var der et stort almindeligt Affald fra Herren. Ved Gennemlæsning af den tredie Del vil I finde Beviser for Stillingen blandt Pagtesfolket.

Anmærk. Vor store danske Digter synger: „Begyndt er ikke endt, det maa du vide, som har din Jesus kendt, blev ved at stride". Israel begyndte godt, Saul begyndte godt, Judas begyndte godt, og Demas begyndte godt; men Enden — det tog en Ende med Forskrækkelse. Hvilken Advarsel til os i Dommernes Bog!

Men den møder os ogsaa med en herlig Trøst. Du vil ved Gennemlæsning af Dommernes Bog møde disse herlige Ord: „Herren ynkedes over dem for deres Suk." „Han er trofast, som eder kaldte, han skal og gøre det."

Ruths Bog. Bogen fortæller os, at Elimeleh med Familie drog til Moabs Land, hvor hans to Sønner tog sig moabitiske Hustruer. Efter Elimelehs og hans Sønners Død vendte Enken Naomi tilbage til Bethlehem. Begge Svigerdøtrene fulgte hende paa Vejen. Ved Grænsen, bød Naomi Svigerdøtrene at drage hjem igen.

Orpa siger med Graad sin Svigermoder Farvel; men Ruth aflægger en herlig Bekendelse om, at hun vil tilhøre Israels Gud og Israels Folk. Det var Ruths store Afgørelses Øjeblik. Hendes Livs lykkelige Fremtid afhang af Valget, hun her gjorde.

Valget, det rette Valg, unge Ven! O, tag det straks. Vælg Jesus som din Frelser og Guds Folk som dit Folk.

Ruths Valg var Trosvalget. Dette Valg betød hendes Livs Lykke eller en velsignet Fremtid.

Bogens Grundtanke er i Korthed denne: „Troen er Frelsevejen for Israel og Hedningerne.

Ruths Bog falder i fire Afsnit.

Kapitel 1. meddeler os om Udrejsen, Opholdet i Moabs Land og Hjemrejsen til Bethlehem. Kapitlerne 2—3 fortæller om Bekendskabet, Ruth stifter med Boas.

I Kapitel 4, 1—17 berettes deres Indgaaelse i Ægteskab med hinanden, og Ruth bliver Moder til Obed, Davids Bedstefader. Kapitel 4, 18—22 omhandler en Slægtlinie.

Anmærk. Begivenheden, som fortælles os her i Ruths Bog, knytter sig nøje til Dommernes Tid. I denne mørke Tid danner Ruths Bog et yndigt Lysbillede. Ruths Bog aander os imøde med en fin, ren og aandelig Skønhed, baade hos Ruth og Boas. Hos dem begge var — Troen den store Hovedsag. Og Troen er Skønheden i et Menneskeliv; thi den aabenbarer sig altid i Kærlighed til Herren og Mennesker. Ruths Bog viser os dette. Ruths Bog viser os ogsaa den Sandhed, at Hedningerne er Medarvinger til Livets Naadegave; thi Ruth var en Hedning.

Reformationens litterære Storværk.

Det ny Testament.
Af H. P. Hansen.

Da Rigsdagen i Worms søjede Rigets Akt til Kirkens Band over Luther, bød, som vi ved, den gamle Ridderborg Wartburg den fredløse Munk et skikkert Skjul. Her maatte han, hvor svært det end var ham, holde sig i Ro. „Jeg vilde hellere brænde paa gloende Kul til det guddommelige Ords Ære, mig og andre til Styrkelse i Troen, end saaledes halvt forraadne levende; bedre at være død." I saadanne Vendinger gav han sit sammenpressede Hjerte Luft i et Brev til Melanchton. Men hvem ved, om ikke Kristus gennem denne Raadslutning vil udrette mere," føjer han til i profetisk Troslydighed.

Saaledes var hans Mening, da hans Venner stillede ham den Opgave gennem en folkelig Bibeloversættelse at lægge et skikkert Grundlag for det Værk, han havde begyndt. Han fortalte selv senere, at Melanchton havde „tvunget" ham til at oversætte det Ny Testamente, og han lod sig tvinge.

Efter at han var kommen til Klarhed over, at hele Kirkens Fordærvelse, alle Vranglærdomme og Misbrug havde deres Rod og Kilde i forsætlig eller uforsætlig Uvidenhed om Sandheden, saaledes som den er indeholdt i Bibelen, maatte han føle det som en hellig Pligt at forelægge Folket Guds ifrøne Ord, som han selv havde beraabt sig paa i Kampen mod Pave og Kejser, i en tro Oversættelse fra Grundsproget, saa ældre Kristne kunde blive Meddommere i alle de Spørgsmaal, som saa nøje angik deres egen Salighedsfag.

Fra sit skikre Syn kunde Luther ved at give Evangeliet frit Løb sønderrive Roms Løgnevæv. Hans Beslutning om at give Folket selv Guds Ord i Hænde grundede sig paa hans Tillid til Guds Kraft, der boede i det. Han vilde, det selv skulde have Mulighed for at gøre de samme Erfaringer, han selv personlig havde gjort med Bibelen under sine indre Anfægtelser og ydre Kampe.

Og da han først havde taget sin Beslutning, gik han med den Handlekraft, der var ham egen, til Værkets Gennemførelse. Han tog straks fat paa Oversættelsen af det Ny Testamente, skikkert ikke fordi det var lettere at oversætte end det gamle Testamente, men fordi det var hans Hovedformaal hurtigst muligt at gøre hele Folket fortrolig med Jesu Kristi Evangelium. Efter hans Overbevisning maatte det gamle Testamente forklares i Evangeliets Lys, om det skulde blive til Velsignelse, „Siden Jøderne ikke vil modtage Kristus," siger han, „maa Skriften være som et Brev for dem, der ikke kan læse, som vel ser Bogstaverne, men ikke ved, hvad de betyder."

Til dette store Arbejdes Fuldførelse var nu ogsaa de ydre Betingelser til Stede. Fra Aarhundredets Begyndelse var der vakt en levende Interesse for Studiet af Hebraisk, og Luther havde allerede i Erfurt flittigt studeret saa vel det græske Sprog som Hebraisk. Og som jeg har paavist i en tidligere Artikel kom det af Erasmus fra Rotterdam udgivne Ny Testamente paa Græsk til stor Nytte for Reformationens Oversættelsesarbejde. Endelig havde Luther en udmærket Medarbejder i den for sine grundige Kundskaber i Græsk kendte Melanchton, der paa hans Anbefaling var bleven ansat som Professor i Wittenborg.

Den sidste Haand paa Arbejdet med Oversættelsen af Ny Testamene blev først lagt, efter at Luther var vendt tilbage til Wittenberg, hvor Melanchton og de andre Venner stod ved hans Side som Medhjælpere.

Det var Billedstormerne der Foraaret 1522 drev Luther til trods for Alt og Vand at forlade Wartburg. Hans mægtige Personlighed tvang den nye Bevægelse ind i den rigtige Bane. Her saa han atter, hvor stærk Trang der var hos Folket til den klare Ledestjerne, som findes i Jesus og hans Apostles Ord.

Han vendte ikke mere tilbage til Wartburg, men lod Gud være sin faste Borg. Det kom ogsaa hans Bibeloversættelse til Gode. Sammen med Melanchton arbejdede han endnu en Gang Ord for Ord Ny Testament omhyggeligt igennem før Trykningen.

Kun en Mand med Luthers ubøjelige Villie og staalsatte Arbejdskraft kunde gøre sig til Herre over alle de Vanskeligheder, der optaarnede sig. Jeg har paalagt mig et Arbejde, som overstiger mine Kræfter; nu først mærker jeg, hvad det vil sige at oversætte," sukker han i et Brev under Oversættelsesarbejdet med Ny Testamente. Men han følte sig med alle sit Væsens Fibre saa fast bundet til det store ny Arbejde, at han ikke mere kunde drage sin Haand tilbage fra det. „Havde dog blot hver Stad sin Oversætter. Denne Bog alene (Ny Testamente) skulde være i alles Mund, Hænder, Øjne, Øren og Hjerte." Denne Tanke slog ham aldrig mere. Sine egne Skrifter ønskede han i Fortalen til Udgaven 1532 Undergang og Forglemmelse, blot enhver vilde holde sig til Bibelen. „Der skulde være mindre Skriveri og mere Studering og Læsning af den hellige Skrift."

Med saa stor Iver drev Luther paa Trykningen, at ofte 1000 Ark blev aftrukne paa een Dag, og hele Værket kunde udkomme i samme Aar. Det havde den korte Titel: Das Neue Testament. Deutsch, Wittemberg. Oversætterens Navn var ikke angivet, men enhver vidste, hvem det var.

Den Dag, denne Bog udkom, er en Mærkedag i Guds Riges Historie. Mange Hjerter blev vundne for dette gennem denne Bog. Det gav dem Holdning og Kraf, Trøst og Lys i Liv og Død. Og mange fulgte snart Luthers Eksempel i alle kristne Lande.

Nu var Menneskene ikke mere bevidste til Præsterne, at de skulde lede dem ret, tilsige dem Synderes Forladelse i Skriftestolen, bringe Messeofret for dem. I Evangeliets simple Ord kom Jesus atter som tro Hyrde og Frelser til sit Folk. Luthers Bibeloversættelse styrtede det romerske Præsteherredømme og løste Samvittighederne fra Menneskevæsen og Menneskefortninger. Pommerens Reformator, Johannes Bugenhagen indrettede i sit Hus en aarlig Fest, hvor han sammen med Børn og Venner takkede Gud for „denne dyre og salige Skat."

Til Brug for den enfoldige Mand havde Luther, som han selv siger, foretaget dette Arbejde, og hans Øjemed opnaaedes i fuldt Maal. Ingen har bedre bevidnet dette end Luthers arrige Fjende Pochlætis, som skrev, at Luthers Ny Testament i den Grad blev udbredt til alle Sider, at endog Skomagere og Skrædere, ja Kvinder og andre enfoldige Idioter, naar de blot kunde læse en Smule Tysk, betragtede det som en Kilde til al Sandhed, har det alle Vegne omkring med sig og lærte det udenad.

Skønt det første Oplag kostede 1½ Gylden — hvad der svarer til godt en Snes Kroner i danske Penge nu om Dage — og skønt Bogen blev eftertrykt i Basel, blev Oplaget udsolgt i Løbet af nogle faa Uger, saa man allerede samme Aar kunde udsende en ny, forbedret Udgave, det saakaldte December Testament.

Med det Ny Testament var den vigtigste Del af Bibelen, selv om det i Omfang kun var en Trediedel af den hele Bibel oversat. Men den sværeste Del af Arbejdet stod endnu tilbage. Det gamle Testamentes hebraiske Sprog beredte store Vanskeligheder for Forstaaelsen. Selv nu om Dage er de lærdeste Sprogkendere langt fra helt klar over Betydningen af enkelte hebraiske Ord og Vendinger i dette billedrige Sprog. Paa Luthers Tid var den hebraiske Sprogvidenskab endnu i sin Barndom.

De Vanskeligheder, Oversættelsen af Ny Testament voldte, blev derfor ikke mindre, men betydelig større, da han, efter at have forladt Wartborg, under det daglige Arbejdes Byrde arbejdede paa Oversættelsen af Gamle Testament.

Men herom i næste Artikel.

Pluk.

Han syntes, det blev for hedt. Mandskabet var i Færd med at stive en Kættingsfortøjning forude. De halede og sang ud: „Aahaalihaa — haalihaa-hup!" „Gør fast!" sagde Styrmanden. To Mand skulde lægge de temmelig svære Kætingbugter rundt om Pollerne; men saa fik en Fingrene imellem, saa de blev klemt. En styg Ed for ud af hans Mund. Han bad, at han maatte blive baade stegt og brændt i det hedeste Helvede.

Kaptajnen stod bag ved ham. Det havde han ikke set. Kaptajnen var en stor, stærk Mand med en Haand, som holdt det, den tog fat i. Han var for Resten en Fader for sine Folk, omtænksom og omhyggelig for dem i alt, drevet af Jesu Kærlighed, afholdt og set op til. Den store, kraftige Haand lagde sig rolig om Mandens Overarm. „Du, Lars, kom her et Øjeblik." Han rejste sig hurtig. Kabyssen var lige ved; der var en spragende Fyr paa. Derind maatte Lars spadsere. De andre slokkede sig udenfor Kabysdøren. Kaptajnen saa barsk ud. „Stik din Haand ind i Ilden, Lars!" kommanderede han. Lars stod og gabede. „Stik din Haand ind i Ilden! siger jeg," gentog Kaptajnen alvorlig. Lars maa bede som før, og de andre snisse, for de skønnede, hvor Kaptajnen vilde hen. „Tør du ikke stikke din ene Haand nid, og saa kalder du paa og beder, at du maa blive stegt og brændt over hele Kroppen? Du er ikke den Karl, jeg har holdt dig for; sligt er fejgt og usselt. Gaa til dit Arbejde!"

Rød af Skam gik han ud igen, og siden tog han bedre vare paa sin Mund.

* * *

Det slemme Hul. En fornem Herre havde bygget et meget smukt Hus, der var udstyret med overmaade megen Smag og Komfort. Da det var færdigt, indbød han sine Venner til et prægtigt Gæstebud og spurgte dem stolt, hvad der endnu manglede i hans Lykke.

Alle sagde, de holdt ham for at være en særdeles lykkelig Mand. Dog een Undtagelse — en af Gæsterne sagde alvorligt: „Hør, kære Fætter, jeg synes ikke, dit Hus er bygget saa godt, og Lykken er saa skikret, saa længe du ikke har faaet det slemme Hul i Huset muret til."

„Hvad mener du?" spurgte Værten forundret.

„Jeg mener Døren," svarede Gæsten, „den Dør hvorigennem man maaske allerede i Morgen vil bære dit affjælede Legeme til Graven; da vil nemlig al din Herlighed tilhøre en anden!"

* * *

Et Arbejde uden Fordel. Jeg spadserede en Dag paa Landet, fortæller en Mand, og kom til en Lade, hvor jeg traf en ung Mand, der var i Færd med at tærske. Jeg tiltalte ham med de Ord: „Ethvert Arbejde har sin Fordel," Han støttede sig paa sin Plejl og svarede med Eftertryk: „Det er som Regel vel sandt, min Herre; men der gives en Undtagelse. Jeg har nemlig længe staaet i Syndens Tjeneste, men jeg har ingen Fordel haft deraf."

* * *

Et afslaaet Tilbud. Johan Jakob Moser (død 1785), en berømt tysk Retslærd, men tillige en troende Kristen, opholdt sig i sin Ungdom en Tid lang i Østrigs Hovedstad Wien, hvor man gjorde sig megen Umage for at drage ham over til den katolske Kirke. Navnlig var der en Benediktioner-Abbed, Gottfried von Gøtbring, som idelig bearbejdede den unge Mand. Da imidlertid den katolske Kirkes egne Herligheder ikke syntes store nok til at drage Moser, rykkede Abbeden tilsidst ud med den Tilstaaelse, at Rigskansleren havde i Sinde at give ham en meget høj og indbringende Ærespost, dersom han bare vilde antage den katolske Tro. — „Den Handel, som I tilbyder mig," sagde Moser smilende, „forekommer mig dog betænkelig. Havde I spurgt mig, om jeg vilde bytte lige op med eders Religion, saa kunde jeg maaske have overvejet Sagen; men da I tilbyder at give saa meget i Bytte, saa maa eders Vare dog vist ikke være nær saa meget værd, som min." Ved A. C. W.

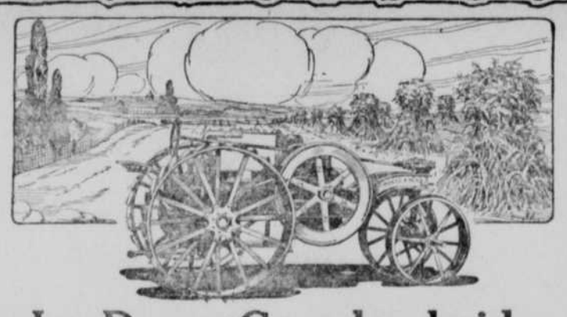

La Deres Gaardsarbeide Bli Billigere

Mogul 8-16--$725.00 kontant f. o. b. Chicago

HER er en försteklasses motor, bygget saaledes at den gir den aller billigste drivkraft for gaardsbruk. Den kan brukes til plöming, valsning, harving, saaing, höstfing, höiing, tersking, og til meget andet arbeide paa en gaard. Den arbeider bedre end hester, fordi man, naar man har en Mogul 8-16 kan passe paa selve arbeidet istedetfor paa hestene. Maskinen er enkel, og letvindt at bruke.

Den utförer Deres arbeide billig, fordi der brukes kulolje til brændsel. Vet De hvor meget det koster Dem at holde hester? Regjeringen sier, at en arbeidshest koster ca. $1.65 pr. dag. For disse penge kan De kjöpe nok kulolje til at holde denne 8 hestekræfters motor i arbeide næsten hele dagen. Tænk Dem at kunne plöie fem acres om dagen, og bare bruke tyve galloner billig parafin. Det er hvad De kan gjöre, hvis De har en Mogul 8-16 parafin motor.

Mangen handelsreisende vil fortælle Dem, at deres motorer vil kunne holdes gaaende med parafin. Vi gjör mere end det. Vi garanterer, at med parafin vil en Mogul 8-16 altid gjöre godt arbeide. Læs igjennem hvad vi garanterer hvis De underskriver en ordre, og se hvor trygt De kan kjöpe en Mogul.

Hvis De bruker en Mogul motor, saa vil den spare penge for Dem likesaa sikkert som den vil gi Dem bedre, større udbytte av Deres gaardsbruk. De kan finde ut alt om denne motor uten at betale en öre. Send os et brevkort og fortæl os hvor stor Deres gaard er, og hvor stor indbetaling De pleier at ha, saa skal vi sende Dem fortæling over Mogul 8-16, og over hvad den kan utrette for Dem hvis De arbeider ca.

International Harvester Company of America
(Incorporated)
CHICAGO U S A
Champion Deering McCormick Milwaukee Osborne Plano

Avler Hvede fem faar høi Pris
paa den frugtbare kanadiske Jord.

Canada sender en Kreditlig Indbydelse til Dem om at faa Homestead-Land paa 160 Acres her, eller man kan köbe ny noget af det saa meget ønskede Land i Manitoba, Saskatchewan og Alberta. Dette Aar er Høsten bedre, men Canada-Land er lige billig, saa Anledningen er mere tiltrækkende end nogensinde. Canada paaler at De skal bidrage til med at løse Verden ved at dyrke noget af dets frugtbare Jord—Landet tilhører det, der i mange Aar har givet dette Jord—Land tilhørende det, der i mange Aar har givet omtrent 20 til 45 Bushels af Hvede pr. Acre. Tænk paa de Penge De kan tjene med Hvede vokset til 80 pr. Bushel og Havre saa let at avle. Mangeartige Avlinger ogsaa af Havre, Byg og Lin. Blandet Farming i det dejlige Canada er en Kilde til lønnende Industri som Kornavl. Regjeringen opfordrer dette Aar Farmerne til at gjøre forsøget Kulvæxtavl med Avling af Korn. Mælkeriet er frivillig i Canada, men der er Øer Efterspørsel efter Farmarbeidere til at tage Pladsen for dem, der har taget ind i Tjenesten. Klimatet er sundt og behagelig, Jernbanebeforedringen udmærket, gode Skoler og Kirker ligger bekemt. Skriv efter Literatur om reducerede Jernbanefragter til Supt. of Immigration Ottawa, Can., eller til

W. V. BENNETT
Room 4, Bee Bldg., Omaha, Neb.

De passer og de varer—

Mayer
HONORBILT
ARBEIDSSKO

Spørg Kjøbmanden efter Mayer Sko. Se efter Handelsmærket paa Saalen.

F. Mayer Boot & Shoe Co., Milwaukee, Wis.